

ret er mulighed for i visse tilfælde at få prøvet kriminalforsorgens afgørelser ved domstolene.

På den anden side kan det anføres, at retssikkerhedsmæssige grunde taler for, at den administrative klageordning udbygges, således at der gives den indsatte en udvidet mulighed for at påklage visse indgribende afgørelser vedrørende straffuldbyrdelsen til en myndighed uden for kriminalforsorgen.

Vi undrer os lidt i Venstre over dette forslag. Skal den foreslåede ordning tages som udtryk for, at ministeren ikke har tillid til det nuværende klagesystem? Finder ministeren ikke, at den nuværende ordning sikrer den klagende en ordentlig og fair behandling? Skal ministerens forslag forstås som et udtryk for mistillid til det gældende system? I så fald burde vi så ikke starte dér i stedet for at bygge oven på et klagesystem, som ministeren ikke finder giver den klagende en ordentlig retsbeskyttelse?

Justitsministeren har fulgt Straffelovsrådets klagemodel 2, som også rådets flertal anbefaler, men justitsministeren henholder sig ikke til rådets forslag om appelbegrænsning, hvor rådet foreslår, at der kun gives mulighed for kære, når det drejer sig om afgørelser, der er særlig indgribende for den indsatte, nemlig nægtelse af prøveladelse ved livstidsdom og afgørelser om genindsættelse af en prøveløsladt og af en betinget benådet.

Selv om ressourcemæssige hensyn ikke skal være afgørende for valget af klagemodel, vil det dog være unaturligt ikke også i overvejelserne at inddrage dette aspekt. En ordning kan være bekostelig i forhold til det, der opnås herved, og det, der skønnes nødvendigt at opnå, og det må overvejes, om disse ressourcer bedre kan benyttes til opnåelse af andre formål inden for kriminalforsorgen. Ministerens forslag vil medføre en betydelig merudgift samt belaste domstolene, hvor ventetiden i mange tilfælde i forvejen er helt urimelig.

Så foreslår ministeren og rådet indførelse af en mulighed for prøveløsladelse af livstidsdømte efter forløbet af en mindstetid på 12 år. Det kan Venstre ikke støtte af flere grunde.

For det første skal man, om jeg så må sige, kvalificere sig til at få en livstidsdom ved at tage andre menneskers liv under særlige omstændigheder. Der skal ualmindelig meget til, før der afsiges en livstidsdom, hvilket da også kun er sket i to tilfælde fra 1990 til 1998.

For det andet ønsker vi ikke, at indførelse af denne adgang fører til færre års afsoning for

livstidsdømte, end tilfældet er i dag, og vi finder det vigtigt, at der er en vis afstand mellem prøveladelse af strafafsonere, der er idømt 16 års fængsel, og benådning af livstidsdømte. Venstre ønsker ikke, at afsoningslængden bliver sænket for de forbrydere, der begår særlig brutal eller omfattende drabsforbrydelser, snarere tværtimod.

Fra 1985 til april 1999 var den gennemsnitlige afsoningstid for livstidsdømte 16 år og 9 måneder, og derfor vil justitsministerens forslag kunne medføre en sænkelse af afsoningstiden for livstidsdømte. Det kan Venstre ikke støtte. Livstid giver man ikke for sjov. Samfundet må reagere med en mærkbar sanktion, som nok aldrig vil kunne stå mål med forbrydelsen, men som i det mindste på det kraftigste bør understrege samfundets afstandtagen fra, at mennesker tager andre menneskers liv.

Meget af det, der er i de to lovforslag, er lovfæstelse af den nuværende retstilstand, men ovennævnte er noget nyt, og det er efter Venstres opfattelse en meget problematisk nyskabelse.

Til slut vil jeg blot gentage Venstres dybe forundring og store skuffelse over, at de indsatte ret til aktindsigt bevares ubegrænset i visse disciplinære sager i fængslerne. Regeringen ønsker altså en retstilstand i fængslerne, hvor nogle få stærke fanger har magten over mange andre fanger. Regeringen ønsker åbenbart ikke at tage hensyn til de andre indsatte og personalet, der jo rammes af de stærkes brutalitet. Regeringen ønsker åbenbart, at andre indsatte og personalet skal vedblive med at tie i angst for at blive udsat for repressalier. Denne tilstand finder Venstre aldeles uacceptabel.

Resten vil jeg komme tilbage til under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning)

Anne Baastrup (SF):

I forbindelse med kriminalforsorgens reform, hvor Venstre jo i parentes også er med, har vi jo netop overvejet muligheden for at lave nogle mindre afdelinger og at sætte de stærke negative fanger ind i særlige afdelinger.

Tror fru Karen Rønde ikke, at det forhold, at vi får ændret den indre struktur i fængslerne, vil betyde en ændret holdning blandt de indsatte, således at det trusselsbillede, som fru Karen Rønde viste – og med rette – er fortid? Har fru Karen Rønde ikke sammen med os andre i forbindelse med det forlig et håb om, at vi kan få